

Nước Mắt Trẻ Thơ

Mỹ Châu Phạm

Minh tám tuổi, nhỏ con, nhanh nhẩu, chạy nhiều hơn đi, lúc nào cũng toét miệng ra cười, ngay cả khi cái đầu u một cục sau những va chạm hầu như ngày nào cũng xảy ra: hôm thì va đầu vào tường, hôm thì vào cột cờ, hôm lại vấp chân vấp cẳng rồi va đầu vào bạn khác, xui hơn thì đang đi lơn tơn cũng bị trái banh từ đâu bay đến đập trúng đầu. Cái đầu nhỏ xíu chồm bồm cứ hết nổi cục u này đến cục u nọ. Gặp Minh chạy te te lên văn phòng là tôi lấy sẵn túi đá lạnh đứng chờ để chườm lên chỗ đau cho cậu bé. Có hôm xót ruột quá, tôi hỏi,

- Sao u đầu hoài vậy con? Đi thì phải ngo chú?

Minh nhỏ nhẹ nói

- Con không biết.”

Mà tôi cũng ngờ ngẩn thật, nếu nó biết mà để ý đi đứng đàng hoàng thì nó đã không bị u đầu hoài vậy rồi.

Lần nào cũng vậy, trước khi trở lại lớp, Minh bao giờ cũng đứng chờ tôi xoa đầu nó một cái, thổi cái phù rồi nói,

- Hết đau rồi, về lớp học giỏi nhe.”

Thế là Minh toét miệng cười, gật gật đầu, cái mặt ngộ nghĩnh dễ thương hết sức. Có hôm Minh rụt rè hỏi tôi,

- Cô cho con “hug” cô 1 cái được không?

Tôi gạt đi,

- Thôi, con lớn rồi, hug cái gì, give me a high five thôi.

Xứ Mỹ này luật lệ tùm lum đủ thứ, nhớ ôm nó một cái có ai độc mồm độc miệng đi tố cáo mình ôm ấp rờ mó con nít là tàn đời.

Một ngày nọ, khi thấy Minh xuất hiện trên văn phòng, tôi hỏi,

- Đau ở đâu?

- Không có, không đau ở đâu hết.”

Minh đứng yên lặng một hồi, mắt đỏ lên, nước mắt ứa ra. Tôi cuống quýt,

- Không đau sao con khóc? Tại sao, nói cô nghe.

Minh òa lên, tảng đá trên ngực đang cố kìm vỡ ra thành nước,

- Ba mẹ ly dị. Mẹ đuổi ba đi rồi.

Tôi thừ người, chuyện vợ chồng ly dị ở xứ sở này xảy ra như cơm bữa. Hơn 30% trong số 700 học sinh của ngôi trường nghèo mà tôi đang làm này lớn lên trong một gia đình chỉ có cha, hoặc mẹ. Tôi đã từng chứng kiến và quận lòng trước bao giọt nước mắt trẻ thơ khi cha mẹ chia tay. Chỉ có cha mẹ các em là đứng đưng khi rút áo ra đi, không biết họ nghĩ gì khi phải đối diện với những giọt nước mắt thơ ngây này? Các em làm chi nên tội?

Tôi biết gia đình của Minh. Mẹ em trẻ lắm, đẹp như tranh vẽ. Ba thì nhìn hơi ngầu một chút nhưng cũng trẻ, cũng đẹp trai xứng đôi vừa lứa. Cách đây hơn hai năm thôi, ngày mà gia đình Minh mới ở Việt Nam qua, Minh mới vào lớp Một, cả cha lẫn mẹ ngày nào cũng đưa Minh đến trường, chờ cho Minh vào lớp xong mới quay đầu đi về nhà. Gia đình đầm ấm hạnh phúc lắm. Nghe nói lúc đó mẹ Minh còn chưa biết lái xe, chỉ ngồi may ở nhà. Ba đi làm công nhân lắp ráp ở hãng điện tử. Sau khi Minh đi học rồi, rảnh rỗi, mẹ Minh mới đi học lái xe, học nail, rồi đi làm. Giờ thì lại nghe nói ba mẹ Minh chia tay. Tại sao vậy không biết?

Chỉ vài tháng thôi mà Minh xơ xác thấy rõ. Một hôm, Minh đến trường với một bên mặt sưng húp. Tôi đưa cho Minh túi đá lạnh để chườm. Nhưng lần này, không phải Minh tự va vào đâu hết, mà là bị ba Minh đánh đêm qua.

- Ba về nhà. Ba mẹ gây gỗ dữ lắm. Con sợ quá ôm mẹ. Ba đẩy con ra rồi còn rút súng ra, dí vào đầu mẹ. Con sợ ba “kill” mẹ nên gọi 911. Ba nhào đến đánh con. Mẹ can ra, ba đánh mẹ luôn.

Minh buồn bã thuật lại.

Không hỏi thêm nhưng tôi đoán biết được đoạn kết của câu chuyện, cảnh sát đến, người cha bị bắt đưa vào tù. Thế là lại một gia đình tan nát. Minh khóc nức nở.

- Am I a bad boy?
- Sao con nói như vậy? tôi hỏi.
- Tại con gọi cảnh sát bắt ba, bà nội nói con là bad boy. Bà nội không thương con nữa. Bà nói từ giờ bà không bao giờ nhìn mặt con và mẹ nữa.

Mắt tôi cay xè. Tội nghiệp Minh của tôi! Người lớn ơi, sao lại nỡ lòng nào trút tất cả tội tình lên đầu đứa trẻ vô tội này..

- Không, con không phải là bad boy. Không bao giờ con là bad boy hết Minh à! Lúc đó con sợ quá nên con phải làm vậy để cứu mẹ mà, có phải vậy không?”

Tôi an ủi và đưa cho Minh chiếc khăn giấy để thấm đi những giọt nước mắt đang ràn rụa trên gương mặt nhem nhuốc của cậu bé.

- Thật không cô?” ánh mắt Minh lấp lánh một tia hy vọng. “Con không phải là “bad boy” phải không cô?”

.....

Hết năm lớp Ba, Minh bị ở lại lớp. Năm sau gặp lại thấy Minh rất khác. Em đã dần mất đi nụ cười tròn vo cổ hũu. Minh ít lên văn phòng để xin chườm đá. Có lẽ cái đau thể xác giờ không làm cho em bận tâm như trước. Minh cũng lớn lớn hẳn ra. Thịnh thoảng gặp Minh trong sân trường, tôi hỏi chuyện. Minh nói mẹ đã có boyfriend, dọn đi tiểu bang khác ở. Ba đã ra tù rồi, nhưng bị án lệnh của tòa không cho đến gần Minh nên không còn gặp Minh nữa. Minh giờ đang sống với bà ngoại. Tôi đã có gặp bà vài lần. Bà ngoại còn trẻ, chắc cỡ trên dưới 50 tuổi thôi, cũng đã ly dị ông chồng ở Việt Nam, giờ đang sống với boyfriend.

Một hôm, Minh lên văn phòng, khoe với tôi tờ giấy \$5. Minh nói đó là tiền Minh kiếm được bằng cách chùi phòng tắm và được bà ngoại thưởng.

- Minh giỏi quá!” tôi khen. Con sẽ làm gì với số tiền này?
- Con sẽ mua đồ chơi, Minh vui vẻ đáp. Lâu lắm rồi không có ai mua đồ chơi cho con.

Kỳ khôi nhỉ, thằng bé đang vui thế kia mà sao tôi lại rơi nước mắt!

Một sáng Thứ Sáu, cả trường đang tập họp trước sân để chào cờ. Bỗng dưng, học sinh nhốn nháo rồi bỏ chạy tán loạn về mọi phía. Có ai đó hét to lên,

- Call the police! Someone brings a gun to school!

Hỗn loạn, những tiếng la hét, tiếng rú, tiếng khóc loạn xạ chen lẫn vào nhau. Tôi cứng người, tay chân như tê liệt. Tin tức về học sinh đem súng vào trường bắn nhau, bắn các học sinh khác, rồi có người xả súng bắn điên cuồng vào khán giả xem phim trong rạp hát, trong siêu thị, tôi đã đọc trên báo, xem trên TV hàng ngày, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ nó lại xảy ra tại chính ngôi trường này.

Hiệu trưởng của trường thông báo là đã gọi cảnh sát! Cảnh sát sẽ tới ngay. Lệnh “Lock down” được ban ra. Tôi cùng 1 số giáo viên khác cố chạy tới chạy lui lừa học sinh đang chạy náo loạn trong sân trường vào các phòng học để giáo viên khoá cửa lại. Trong giờ phút này, chúng tôi không còn tỉnh táo để kịp nghĩ gì về mình. Tất cả chỉ biết hành động theo bản năng là phải chắc chắn làm sao không còn sót một em nhỏ nào còn lang thang ngoài sân.

Nhưng sao Minh còn đứng đó? Em đứng giữa sân trường như trời trồng, mắt nhìn ngơ ngác trước những tiếng la hét của mọi người. Trong tíc tắc, cảnh sát đã ập đến và họ đang chĩa súng vào em.

- Minh! Minh! Chạy vào lớp đi!

“*What’s happening?*”, tôi như đang đi trong một giấc mơ. Tôi không còn biết và không hiểu những gì đang diễn ra. Nhưng điều đập vào mắt tôi đã làm tôi lạnh người. Trên tay Minh đang lăm lăm một khẩu súng đen ngòm.

Cảnh sát bao vây quanh Minh và hét to:

- Drop the gun! Drop the gun! Or we’ll shoot you!.
- No, No! Please please don’t kill him,

Tôi vừa khóc vừa la hét như người điên khi thấy hai ba họng súng của cảnh sát đang chĩa vào Minh.

- Please let me talk to him. He doesn’t speak English!

Tôi biết Minh hiểu tiếng Anh, nhưng tôi nói vậy vì biết Minh đang sợ, sợ lắm, sợ đến nỗi cứng người như tôi đây và không biết phải làm gì. Tôi ráng lấy bình tĩnh nói với em

- Bỏ súng xuống, quăng súng xuống đất, Minh, please”.

Hai tay tôi giơ về trước, năn nỉ. Minh quăng súng xuống đất. Ngay lập tức, hai người cảnh sát nhào đến, đá khẩu súng ra xa và vật Minh nằm xuống nền xi măng khô nháp. Đầu Minh đập xuống đất và máu bắt đầu ứa ra. Một cảnh sát khác chạy đến nhặt khẩu súng lên rồi hét lớn,

- It's a FAKE one! That's really REALLY stupid! But it looks so real.

Họ bắt đầu chửi thề giận dữ. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Lệnh báo động được giải toả. Tôi như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân trên ngực, nhưng rồi tôi lại bắt đầu nổi nóng lên với Minh và hỏi dồn dập:

- Ngu ngốc quá, sao con lại đem súng vào trường vậy? Cho dù chỉ là súng giả. Con có biết con có thể bị cảnh sát bắn chết không? Ở đâu con có cây súng đó?
- Con mua lại của 1 thằng bạn trong xóm hết 5 đồng. Lâu nay mới có đồ chơi, con muốn đem vô trường khoe với bạn

Minh trả lời, mặt em vẫn còn xanh lè vì sợ hãi. Đúng rồi, đó chính là số tiền \$5 Minh kiếm được bằng cách chùi nhà tắm mà em đã khoe với tôi.

Lâu lắm rồi không có ai mua đồ chơi cho con. Thương con quá Minh ơi! Minh ngồi đó ủ rũ như một con gà ướm. Ông cảnh sát, sau khi la hét một trận om sòm cho Minh nghe giờ đã hơi dịu dịu. Tôi trình bày hoàn cảnh gia đình Minh cho hiệu trưởng và cảnh sát nghe. Sở xã hội và cơ quan bảo vệ trẻ em được mời đến. Bà ngoại em cũng được mời đến. Minh bị kỷ luật đuổi học 1 tuần lễ, nhưng bà ngoại không thể đón em về nhà, vì trên tay bà không có giấy chứng minh bà là người bảo hộ hợp pháp của Minh.

Người Việt mình thường ỷ y coi thường pháp luật. Cha mẹ đi làm xa sẵn sàng để con nhỏ cho ông bà, hoặc cô dì chú bác nuôi mà ít khi nào chịu ra toà hoặc ít nhất là đến văn phòng luật sư để làm giấy tờ hợp lệ trao quyền nuôi dưỡng cho thân nhân. Bình thường thì không sao, đến khi có chuyện như hôm nay thì đã muộn... Minh tạm thời bị đưa đến một nhà tạm dành cho trẻ em "có vấn đề" (juvenile hall) cho đến khi số phận của em được định đoạt.

Rồi toà án, rồi sở xã hội, qua nhiều ngày điều tra và họp bàn, cuối cùng quyết định truất luôn quyền nuôi dưỡng của cả cha mẹ lẫn bà ngoại vì tất cả đều lơ là không làm tròn trách nhiệm. Suýt nữa thì sự lơ là (neglection) của họ đã lấy đi mạng sống của thằng bé. Điều gì xảy ra nếu các cảnh sát tưởng Minh cầm súng thật và họ bắn chết em?

- It's a broken family!

Quan tòa phán quyết, và ra lệnh Minh phải dọn đi ở với 1 gia đình "foster care."

Ngày Minh dọn đi đến với người foster care, cô hiệu trưởng và tôi đã đến tiễn đưa em. Tôi mua tặng em một số quần áo ấm, sách truyện, và một cái backpack mới. Minh cảm ơn rồi chuyển đồ dùng, quần áo của em mà bà ngoại đã để sẵn trong một bao rác đen qua cái backpack. Vậy mà backpack còn rộng! Tài sản của em chẳng có gì. Đồ chơi tôi mua cho em là một khối Rubik. Minh thích lắm, em xin phép tôi bóc ra rồi xoay xoay liền. Hình như đây là món đồ chơi duy nhất mà em có. Bà ngoại em đứng 1 góc phòng thút thít khóc. Mẹ em còn ở tiểu bang khác không về được, nghe nói mẹ em đã có thêm em bé.

Minh cầm túi xách khoác lên vai. Em nhìn tôi một hồi lâu rồi hỏi nhỏ,

- Can you take me with you?

Tôi sửng người, mọi người chung quanh cũng đều sửng sờ trước câu hỏi của em. Nhưng biết làm sao đây Minh. Tôi chỉ là 1 cán sự quen trong một văn phòng trường với đồng lương ba cọc ba đồng. Tôi còn gia đình, còn con nhỏ, còn nhiều gánh nặng. Tôi không thể đem em về. Xin em hiểu và tha lỗi cho tôi!

- I'm sorry! " Tôi nói, và cúi gằm mặt xuống thật thấp, cảm thấy mình thật nhỏ mọn và bất lực.
- It's OK! Minh nói. Chưa bao giờ tôi thấy em người lớn bằng lúc này. Minh ngập ngừng,
- But... can you give me a hug, please?

Tôi bật khóc, chung quanh tôi có cảnh sát, có cha mẹ nuôi (foster parents) của Minh, có bà ngoại, có cô hiệu trưởng, nhưng tôi không còn thấy sợ ai nghĩ gì nữa. Tôi ôm ghì lấy em. Minh cũng quàng tay ôm chặt tôi, dụi đầu vào lòng tôi mà khóc. Trước đây, mỗi lần em u đầu tôi chỉ cần chườm đá rồi thổi phũ một cái là em hết đau ngay. Nhưng bây giờ, nỗi đau trong lòng em sâu nặng quá, biết làm sao tôi giúp được cho em?

Thế là Minh đã ra đi, nghe nói gia đình foster care ở đâu xa lắm. Không biết tôi còn có dịp gặp lại em không. Tôi rất mong muốn gặp lại em và nói với em thêm một lần rằng em không bao giờ là "bad boy" cả. Tôi tin là vậy và em hãy tin là vậy. Hãy lớn lên và sống thật tốt, Minh nhé!

Cuộc sống vẫn trôi. Người lớn vẫn tiếp tục yêu nhau, lấy nhau, sản sinh ra những đứa trẻ, rồi gây gỗ, và bỏ nhau. Minh đã ra đi, nhưng trong ngôi trường nhỏ này, cũng như đâu đó trong thế giới quanh tôi, rất nhiều em Minh khác vẫn tiếp tục lớn lên và sống trong sự lãng quên của người lớn, trong cô đơn, và trong những ngôi nhà rạn nứt.

Mỹ Châu Phạm